

[Kai Moltke.]

beslutninger, som man anser for egnede i forhold til situationen.

Som det ligger nu, skal jeg med glæde give tilslutning til, at regeringen her efterkommer de forpligtelser, den har ifølge FN-pagtens art. 41. Jeg er ganske sikker på, at den fuldmagt, som her gives regeringen, er rimelig og fornuftig, og der findes også tilstrækkelige ventiler til, at man, hvis man mener, en regering skulle have forløbet sig, kan rejse spørgsmålet i folketinget.

På dette grundlag kan jeg give mit partis anbefaling af det af minister Hans Sølvhøj fremsatte forslag.

A. C. Normann: Også det radikale venstre finder det rimeligt at lovfæste en bemyndigelse til regeringen til at træffe for os bindende beslutninger af den art, som er forpligtende for os allerede i henhold til FNs pagt. Vi kunne mindst af alt tænke os, at Danmark bidrog til at svække det organ, som menneskers håb om fred alene klynger sig til, når vi betragter problemet globalt set.

Det er for os en selvfølge at bakke sikkerhedsrådets resolution op i det foreliggende tilfælde, men da forslaget er generelt og ikke blot i sit indhold sigtende på Rhodesia, finder vi, at det også er rimeligt, at der skal forhandles med udenrigsnævnet, før sådanne beslutninger som f. eks. en total blokade træffes, også sådanne beslutninger — vil jeg gerne tilføje — der hidtil har kunnet træffes administrativt. Derved sikres jo, at regeringen i det mindste kan få en forestilling om, hvorvidt den er i overensstemmelse med folketingets flertal eller ej.

Jeg skal da gerne erkende over for det ærede medlem hr. Per Møller og over for venstre, at sanktioner kan være en så alvorlig ting for erhvervslivet, at det meget vel i givne situationer kunne begrunde et krav om, at folketingets beslutning forelå i det enkelte tilfælde, men jeg deler ganske den opfattelse, der er kommet til orde nu fra et par ordførere her: at der ikke er grund til i betragtning af hele den baggrund, på hvilken sikkerhedsrådet har mulighed for at forpligte os, at frygte for, at der kan opstå situationer, hvor det ikke næsten er helt selvfølgeligt, at Danmark ville opfylde sine forpligtelser. Man kunne også tænke sig, at der opstod spørgsmål, hvis løsning

hastede meget, men som opfattedes som rent selvfølgeligt for os, og så ville det, hvis folketinget havde en forpligtelse til at lade sig sammenkalde, f. eks. midt om sommeren, være meget, meget upraktisk. Den højtærede — jeg fristes til at sige FN-minister, selv om det er en ganske uformel benævnelse, men jeg har i mange år syntes, at FN burde være en kabinettsministers hovedopgave her i landet — den højtærede minister kan altså regne med det radikale venstres støtte til lovforslaget.

Da der i de oplysninger, som ledsager lovforslaget, peges på Folkeforbundets vanskelige efter de overordentlig virkningsløse lanktioner over for Italien, dengang Mussolini angreb de uskyldige abessinere, finder jeg anledning til yderligere at bemærke, at der desværre er grund til at frygte denne oplagte fiaskos gentagelse nu, såfremt man ikke, for at undgå en alt for lang sanktionsperiode, tør gøre blokaden total og effektiv. Det er en fornemmelse, jeg tror, mange mennesker, der beskæftiger sig med internationale forhold, har. Det ser ud, som om man tøver, bl. a. fordi Storbritannien er så bange for sin handel på Sydafrika, medens andre landes handel skades betydeligt ved nogle af disse sanktioner, således at dette hensyn ligefrem bøjer retten, ja, hindrer sanktionernes virkning til fordel for et mindretals oprør. Dette må desillusionere, synes jeg, de farvede befolkninger overalt på jorden, ja, også i sådanne lande, som ikke hører til den her nævnte kategori, og hvis erhvervsliv rammes betydeligt af sanktionerne. Det er jo det ulykkelige, at sanktioner, som ikke bliver totale, oftest ikke alene mislykkes, men direkte fører handelen og dens fordele over på lande, der er retsbrydernes venner, hvorved man svækker de øvrige lande, og da især FN.

Jeg vil derfor med ængstelse for, at de trufne sanktioner ikke er de rigtige, når de står alene, opfordre regeringen til at støtte ethvert rimeligt forsøg på at få genoprettet lovlige tilstande i Rhodesia, bl. a. ved hjælp af vort nye sæde i sikkerhedsrådet.

Diderichsen: Det foreliggende lovforslag svarer ret nøje til lov af 16. november 1935 om iværksættelse af foranstaltninger i henhold til Folkeforbundspagtens art. 16, stk. 1. Der foreligger således i dansk lovgivning et